Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste April 1899. 48de Aargang.

Tale af Apostel F. M. Lyman,

holdt i Salt Lake City ved Konferencen den 9de Oktober 1898.

Brødre og Søstre! Det glæder mig meget at være samlet med Eder paa denne betydningsfulde Dag, thi i Dag begynder en ny Administration i Kirken under Præsident Lorenzo Snow og hans Brødre (Raadgiverne). Denne store Masse Mennesker, som nu have forsamlet sig her, er et Bevis paa, at Guds Kirke endnu er paa Jorden; at den stadig vokser, tiltager i Styrke og udbreder sig paa Jorden, og saaledes opfylder vor himmelske Faders Hensigter. Vore Børn, saa vel som dem, der komme fra andre Lande, forøge Styrken af dette Herrens Værk. Hans Velsignelser udøses over hans Folk. Zions Staver vokse; de Helliges Stæder og Byer, de forskellige Kvorumer, Foreninger og Missioner vokse, og vi ere Vidner til, at Evangeliets Gaver følge Herrens Tjenere i Udøvelsen af deres Embeders Pligter. Herrens Villie bliver tilkendegivet, saa at Folket ikke behøver at være i Tvivl; thi vi have opnaaet den Grad af Ydmyghed, Tro og Enighed, som er til hele Israel en Forsikring om, at Herrens Villie vil blive tilkendegivet med Hensyn til hans Bestemmelser. Vor Erfaring her i Dag viser os, hvor hurtigt de Hellige have lært Herrens Villie med Hensyn til Kirkens Præsidentskab, og hvad der bør gøres, for at Kirkens Organisation maa være fuldstændig. For at Kirken maa være i Besiddelse af alle Gaver og Velsignelser, samt ledes af den størst mulige Inspiration fra Gud, er det nødvendigt, at der er en fuldstændig Organisation. Hvad vi have set her i Dag er et Vidnesbyrd for os, at Værket gaar fremad, og at Folket faar Erfaring med Hensyn til Kirkens Lærdomme og Disciplin. Herren har talet til sine Profeter og Apostle og bekendtgjort sin Villie, og Verden vil i Dag bevidne, at de Hellige ere et enigt Folk, og at de se Øje til Øje. I ville blive overbeviste i Eders Hjærter, mine Brødre og Søstre, saavel som vi vide det, at Herrens Villie er bleven kundgjort fra Himmelen. Lad enhver Sidste-Dages Hellig af ganske Hjærte

bede vor himmelske Fader om, at de formedelst den Helligaand maa kende og forstaa, at denne Kirkes Organisation er i Overensstemmelse med Guds Villie. Enhver, som vil gøre saaledes, vil faa en Overbevisning derom i sit eget Hjærte.

Herrens Værk gaar fremad, det vokser og spreder sig. Evangeliet bliver prædiket, Zions Rigdomskilder aabnes, og vi begynde at blive et meget mærkværdigt Folk. Herren vil fremdeles velsigne og opholde sit Folk. Han vil gaa i Rette med dem, samt formane og inspirere dem. Han vil inspirere enhver, som har et ansvarsfuldt Kald i hans Kirke. Enhver Missionspræsident og Missionær, som er ude i Verden for at raabe Omvendelse til Menneskenes Børn, vil blive opholdt af Gud; og de, som præsidere i de forskellige Organisationer af Præstedømmet, herhjemme i Stavene, i Wardene og i de forskellige Foreninger af vore Brødre og Søstre, ville blive opholdte og velsignede.

Vi høste, uden Tvivl, stort Gavn af den Erfaring, vi maa gennemgaa, og maaske de Fejl, vi begaa fra Tid til anden, ogsaa tjene os til bedste; men Herren kender vore Hjærter, vore Tanker og vor Opførsel; han vil prøve og lutre os, og tilsidst frelse os, hvis vi ønske at blive frelste. Det er vor himmelske Faders Villie, at alle hans Børn skulle frelses. Menneskene ere ikke skabte til at blive fordømte; men til at blive frelste. De ere komne her paa Jorden og have faaet Legemer for at gennemgaa Prøver, saa at deres Forstandsevner maatte udvides, og at de maatte gaa fremad, og vandre i Jesu Fodspor paa Vejen til Frelse. I ham ville vi finde det Eksempel paa Renhed, Ydmyghed og Lydighed, som vi alle burde følge. Dersom vi ønske at blive Guds Arvinger og Sønnens Medarvinger, vil det være nødvendigt for os, ligesom det var for Jesus, at gøre Faderens Villie. Vor Villie bør underkastes hans, saa at hans Villie bliver vor Villie; thi han vil kun gøre os godt, baade i dette og det tilkommende Liv. Vor Tanke burde være: „Fader, ske din Villie og ikke min;" thi Guds Villie er mere forstandig end vor Villie. Han ved, hvad der er og vil være godt for os. Han ved, hvad der kan frelse os fra Satan, som ønsker at trække os ned til den Stilling, han selv indtager. Gud ved, hvad der er bedst for os; og hvad vor ældre Broder Jesus har gjort, det ønsker han, at vi, som yngre Brødre og Søstre af vor Herre Jesus Kristus, ogsaa skulle gøre, paa det at vi maatte blive værdige til vor himmelske Faders Kærlighed og Velsignelse i Tid og al Evighed; men dette kan kun opnaas ved at tjene Faderen, ligesom Jesus gjorde.

Brødre og Søstre! Det er aldeles nødvendigt, at vi skulle lære at leve i Enighed, at være ydmyge, og trofaste i Opfyldelsen af de Pligter, som paahvile os, samt i at gøre vor himmelske Faders Villie. Gode Tider ere i Vente, baade for Kirken og os alle. Herren har rigeligen velsignet os i dette Aar, og han vil fremdeles gøre det; og da Herren

udgyder sine Velsignelser over os, burde vi benytte dem paa den rette Maade. Vi burde lytte til vise Raad, og lade vor Erfarenhed lære os, at ikke sætte os i Gæld, som vi ikke se os i Stand til at betale. De Sidste-Dages Hellige skulde begynde nu, hvis de ikke allerede har begyndt, at betale alt, hvad de skylde. Herren vil aabne Vejen for os, hvis vi anvende hans Velsignelser paa rette Maade, saa at vi ville blive i Stand til at betale vor Gæld. Men glem ikke Gud! Følgende Spørgsmaal bliver ofte rettet til mig af Brødre, som ønske at vide, hvad de skulle gøre: „Jeg har megen Gæld. Skal jeg, under disse Omstændigheder, betale min Tiende?" Jeg svarer: Ja, først af alle Ting bør man opfylde sine Pligter mod Gud; thi han er Giveren af alt, hvad vi eje. Vi burde opfylde vore Pligter mod ham; thi vi ere delagtige i dette Værk for at vinde evig Frelse og Ophøjelse, og ved vor Trofasthed blive Guds Arvinger og Sønnens Medarvinger. Dersom vi ønske at opnaa disse Ting maa vi opfylde vore Pligter mod Gud, fremfor alt andet; thi de ere ældre end vore Forpligtelser til nogen anden. Betal først hvad I skylde Gud, og fortæl ham, I ønske at være ligesaa ærlige og oprigtige til alle andre, I staa i Gæld til, som I ere mod ham. Nu er Tiden, at I kunne vise Eders Tro paa Gud og prøve ham; og jeg bærer dette Vidnesbyrd, at endnu har ingen fundet Guds Løfter at være upaalidelige. Ingen har endnu betalt sin Tidende ærligt og samvittighedsfuldt, med mindre han er bleven rigelig velsignet. Jeg vil ogsaa sige, at ingen har betalt sin Broder, hvad han skylder, medmindre han er bleven velsignet derfor. Der følger altid en Løn med Opfyldelsen af vore Forpligtelser mod Gud og mod vore Brødre. En Mand, som ikke er ærlig mod Gud, vil heller ikke være ærlig mod sine Brødre. Vær ærlig mod Gud, mod eders Brødre og mod enhver, enten de ere i Kirken eller ikke; thi vi ere alle Guds Sønner og Døtre. Om vi ville gøre dette og praktisere, hvad vi lære, da vil enhver have Fortrolighed til os. Husk paa Herren, og lad os gaa fremad og opfylde de Pligter, som paahvile os!

For Nærværende ere Lejlighederne udmærkede for de unge Folk til at kunne indgaa Ægteskab. Unge Mænd og Kvinder, som ere tyve Aar og derover, burde tage dette i Betragtning. Forældrene burde ligeledes opmuntre og tilraade Børnene at indgaa Ægteskab. De Sidste-Dages Hellige ere et Folk, som have Tro paa Ægteskabets Princip. De betragte dette Princip som en af de helligste Befalinger, Herren har givet til sit Folk. Mænd og Kvinder skulde indgaa Ægteskab og opfylde Jorden med Sønner og Døtre, og de skulde lede dem ind paa Retfærdighedens Sti ved deres Eksempel, og ved at undervise og vejlede dem. Jeg vil formane Eder, mine Brødre og Søstre, Biskopper, Præsidenter og ledende Mænd, og Mødrene i Israel at se til, at Eders Sønner

og Døtre, og dem, hvem I ere satte til at have Omsorg for, blive underviste og belærte med Hensyn til dette Princip.

Vi ere ikke et Folk, som kun have enkelte Ideer; ikke alene tro og overholde vi Visdomsordet, ikke alene Tiendeloven, men ogsaa Ægteskabets Lov, og ligeledes Lovene med Hensyn til Kyskhed, Oprigtighed og Kærlighed, som burde praktiseres blandt Folket som et Hele, og hos de enkelte Individer. Vi fæste Tro paa disse Lærdomme, og have den Anskuelse, at dersom et Menneske vil opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, maa han gøre alt det gode, som det er et Menneske muligt at gøre. Alt det, Herren fordrer af os, maa vi efterkomme og udføre, dersom vi forvente alt det, som kan erholdes i hans himmelske Rige. Enhver Sidste-Dages Hellig har det Formaal for Øje, at erholde et evigt Liv, og den højeste Herlighed, som kan opnaas i det himmelske Rige. Jeg gentager, for at erholde dette, maa vor himmelske Faders Bud og Love fuldstændig overholdes. Vi ville blive belønnede for vort Arbejde. Vi maa fortjene det, som vi erholde. Vore Synder hænge ved os, og vi ere ikke i Stand til selv at udsone dem. Men vi maa omvende os fra dem, hvilket vi ere i Stand til. Ethvert Menneske, som vil, kan omvende sig; thi Omvendelsens Aand, der er en Guds Gave, giver Agt paa Menneskenes Børn; saaledes forholder det sig ogsaa med Troens Aand, Ydmyghedens, Retfærdighedens og Dydens Aander; de vaage og give Agt paa Menneskene og vente paa dem; de ønske, at vi skulle komme i Besiddelse af dem og erholde dem. Og hvorfor ville vi ikke? Det er Menneskets egen Skyld, at han vender sig bort fra Sandheden og lukker sit Hjærte for den. Sandheden kan være tilstede i et rigt Maal, og vi kunne lukke vore Hjærter for den. Lader os ikke gøre dette, mine Brødre og Søstre. Det er kun for et ganske kort Tidsrum, at vi leve her. Denne vor Prøvestand er meget kortvarig. Jeg kan ikke undgaa at gøre disse Betragtninger, naar jeg tænker paa, at om en kort Tid vil jeg være en gammel Mand, rede til at gaa bort; og det samme er Tilfældet med mine Brødre. Jeg har nu opnaaet de halvtreds, og naar Mænd opnaa denne Alder, blive de gamle, og de nærme sig Enden af deres Løbebane meget hurtigt; de blive gamle i en meget kort Tid. Vi ønske at blive forberedte, førend vi skulle forlade denne Tilværelse; men vi maa erindre, at Tiden til at gøre det i er meget kort. Præsident Wilford Woodruff opnaaede en Alder af 91 Aar, men naar han nu, efter at være gaaet hinsides, vil se tilbage paa sit Livsløb, vil det kun tage sig ud som et meget kort Tidsrum. Det vilde se ud, som om vi kunde leve saa længe uden at gøre noget, der var forkert. Lader os sky det onde. Lader os søge at lære Herrens Villie, erholde den Helligaand, og da vil Herren lede os hjem. O! hvilken Glæde og Lyksalighed er det ikke, naar vi tjene Herren med oprigtige Hjærter, naar Synden ophører med at besnære os, naar Fristelser og Prøver ere langt

fra os. Vejen er snæver og fører lige frem, men den er let at følge, og tillige behagelig at vandre paa. Lader os prøve at vandre paa den, og forblive trofaste i Opfyldelsen af enhver Pligt.

Jeg ønsker nu at bære mit Vidnesbyrd til Eder angaaende dette Værk. Det er vor Faders Værk, som bor i Himmelen. Det er ham, som har oprettet dette Værk, og ikke Mennesker. Naar jeg hører Brødrene sige, at Jesu Kristi Evangelium er en Guds Kraft til Salighed, hvortil ogsaa Broder John Henry Smith har baaret Vidnesbyrd, retter jeg det Spørgsmaal til mig selv: hvorledes kan det være, at den kristne Verden erkender dette? Men Spørgsmaalet i den kristne Verden er dette: hvor er Jesu Kristi Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed? Jeg vil bære mit Vidnesbyrd til alle i denne store Forsamling — Brødre, Søstre, Venner og Fremmede — at den Herre Jesu Kristi Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed, er blevet gengivet i dets fordums Kraft og Renhed ved Profeten Joseph Smith. Vi ere i Besiddelse deraf i Dag. Vi have Guds Præstedømme, som er hans Myndighed og Kraft. Det findes paa Jorden i Dag, og trods alle vore Svagheder og Ufuldkommenheder opholder Herren os dog, og vil vedblive at gøre saa, dersom vi forblive trofaste. Jo mere trofaste vi ere, desto bedre ville vi blive i Stand til at overbevise os om Guds Kraft; og alt, hvad der kræver Herrens og hans Tjeneres Opmærksomhed, vil saa meget desto lettere blive udført, og alle Mangler ville saa meget lettere blive afhjulpne; Guds Kirke vil skride stadigt fremad, og ingen Hindringer kunne standse dets Fremgang. Vi ville maaske undertiden have Besværligheder, saaledes som vi hidtil have haft, og Verden vil maaske prøve Styrke med os, og søge at skade og tilintetgøre os, og maaske paa samme Tid have den Tanke, og den Følelse i deres Hjærter, at de gøre deres bedste for os, og ønske at udvirke vor Frelse; men jeg vil sige Eder, at vor Fader, som bor i Himlen — den Fader, som Jesus lærte sine Disciple at bede til, „Fader vor, Du som er i Himlen" — den samme store Fader, har sit Øje med disse Affærer og leder og kontrollerer dette Folks Skæbne, saa vel som alle andre Folks Skjæbne; og hos samme Folk findes i Dag det Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed, og dette Folk vil vedblive at udføre det, som Herren har bestemt det til at udføre — nemlig hele Menneskeslægtens Frelse; og maa dette ske, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

„Hvo, som bryder eet af disse mindste Bud, og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige," siger Kristus. (Matt. 5, 19.)

Vedkommer dette Skriftsted nogen i vor Tid?

Profeti af Joseph Smith.

I en Konference af Unge Mænds Uddannelsesforeningen i Wasatch Stav i Utah, den 21de og 22de Januar, indtraf et Tilfælde af en ualmindelig Slags, hvilket vil interessere Stjernens Læsere, og som vil længe erindres af alle dem, som vare tilstede ved den Lejlighed.

Medens Ældste A. O. Duke talede til Forsamlingen om Lørdagen, omtalte han Profeten Joseph Smiths Forudsigelser angaaende de Sidste-Dages Helliges Udvandring til Klippebjærgene. Taleren sagde, at der var nogle tilstede, som hørte Profeten forudsige, at de Hellige vilde gaa til Klippebjærgene, hvor de vilde blive til et mægtigt Folk.

Ved Gudstjenesten Søndag Eftermiddag, medens Tabernaklet var overmaade fuldt af Folk, bød Foreningens Oversekretær, Thomas Hull, alle dem, som havde hørt Profeten Joseph Smith udtale denne Profeti, at komme op paa Forhøjningen, saa at de forsamlede maatte have Lejlighed til at se dem og høre dem udtale sig desangaaende. Thi, sagde han, den saakaldte reorganiserede Kirke (Josephiterne) paastaa, at Profeten Joseph Smith aldrig havde sagt dette, og at dem, der under Præsident Brighams Youngs Ledelse kom til Bjærgene, fulgte en falsk Profet. I Følge denne Opfordring saa man nu et Dusin ærbare, graahaarede Mænd og Kvinder — af Erfaring i Kirkens tidligere Forfølgelser — langsomt bane sig Vej til Forhøjningen. Dette gjorde straks et dybt Indtryk paa de forsamlede. Den første af disse, som talede, var Henry S. Alexander, som engang var Proviantforvalter paa et Dampskib paa Missisippi-Floden. Han var vel bekendt med Profeten, og var tilstede, da denne erklærede, at Kirken vilde blive dreven udenfor de Forenede Staters Grænser, og vilde blive opbygget i Klippebjærgenes Dale, hvor Kirkens Medlemmer vilde blive til et stort og mægtigt Folk. „Jeg hørte den profetiske Erklæring", sagde Hr. Alexander, „og jeg har levet og set den gaa i Opfyldelse, saa vel som mange andre Profetier han udsagde."

Den næste gamle Veteran, der talte til Forsamlingen, var Hr. Joseph S. Murdock. I sin Ynglingsalder var han engang, tillige med en Snes andre af lige Alder med ham, tilstede i en lille Forsamling i Nauvoo, da Hyrum Smith, Kirkens Patriark, sagde til dem, at nogle af dem vilde opleve den Dag, da de vilde gaa med Kirken til Klippebjærgene. Hr. Murdock havde hørt baade Joseph og Hyrum Smith ved mer end een Lejlighed yttre denne mærkværdige Profeti. Da Profeten var paa Vejen til Carthage Fængsel for at overgive sig til Lovens Proces, spurgte Hr. Murdock ham, hvad han tænkte med Hensyn til Situationen, som den nu var. Profeten svarede, at han ikke kunde give

meget Lys desangaaende; men hvad Lys, han havde, pegede mod Klippebjærgene.

Den næste, der stod frem for at tale til de forsamlede, var en meget aldrende Dame, Fru Clift. Hun havde kendt Profeten Joseph Smith; hun havde talt med ham og spist tilsammen med ham mange Gange. Hun havde ofte hørt ham sige, at de Hellige vilde gaa til Klippebjærgene, og Zion vilde blive et mægtigt Folk.

Fru Annie R. Duke var bekendt med Joseph Smith, men var ikke tilstede i nogen Forsamling, hvor denne Profeti blev udtalt. Men hendes Moder hørte det, og havde omtalt det; hun boer endnu i den sydlige Del af Utah. Der var mange andre hæderlige Oldinge tilstede, som kunde ønske at bære deres Vidnesbyrd til Profeten Joseph Smiths Profeti om denne Sag, men Tiden vilde ikke tillade det. (S. L. Herald).

Profeten Brigham Youngs Profetier om Kirkens og Utahs Fremtid, hvilke han udtalte, da Pionærerne ankom til Salt-Sø-Dalen efter deres lange og møjsommelige Vandring over Sletterne, og hvis Opfyldelser nu ere synlige for hele Verden, burde være tydelige Beviser for Josephiterne og alle andre Mennesker paa, at han saavel som Joseph Smith var en sand Guds Profet. (Redaktionen.)

Fra Missionen i Sverrig. Meddelelser fra Ældste Carl C. Garf i Eskilstune Gren og Ældste W. O. Hanson, Vesteraas Gren, begge i Stockholms Konference, berette, at Evangeliet gør stadig Fremgang i den Del af Herrens Vingaard, og at Ældsterne ere ved godt Mod. Forsamlingerne have været godt besøgte i Vinter og mange have undersøgt Sandheden af det Evangelium, vi forkynde. De Fordomme, der hidtil have eksisteret imod vort Folk, have for en stor Del lagt sig, og Ældsterne modtages nu med mere Respekt og Venlighed end forhen, og indbydes til at komme igen. Præsident Sandberg havde besøgt Grenene, og under hver Forsamling var Salen vel fyldt med sandhedssøgende. Der er gode Forhaabninger om Tilvækst for Kirken, og de Hellige bestræbe sig paa at opfylde deres Pligter, hvorfor de ogsaa nyde de lovede Velsignelser. De blive saaledes mere og mere nidkære for Værket og tilegne sig større og flere Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, hvortil de have sluttet sig. Den Forekommenhed, hvormed de altid modtage Ældsterne i deres Hjem, udviser deres Tillid til disse, og at de forstaa Frelserens Ord, naar han siger: „Saa meget, som I have gjort for een af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig."

Den 1ste April 1899.

Frimodighed kommer af fast Overbevisning.

Af Menneskets ædleste Karaktertræk er intet mere beundringsværdig end det Mod, hvormed han, trods en kapriciøs Verdens Spot og Haan, følger sin egen Samvittigheds Bydende; og intet andet har været mere tjenligt til at ophøje Menneskene og til klarlig at fremstille for Verden Historiens berømteste Mænd. Det er denne samvittighedsfulde Modighed, der har tilvejebragt alle de reformatoriske Omskiftelser, hvorom Historien beretter, fra de tidligste Tider. Hvad kunde man tænke sig skønnere, end at se Martin Luther med Frimodighed staa frem for Rigsdagen i Worms og forsvare sin Sag, sluttende med disse uforglemmelige Ord: „Her staar jeg, jeg kan ikke andet, Gud hjælpe mig! Amen." Hans Uforsagthed ved denne Lejlighed begejstrede alle den Tids berømteste Reformatorer og tillige dem, der senere fremtraadte, hvis Mod og Dristighed gjorde Reformationen mulig.

Det var saadan Modighed, der rev fra Despotismens Haand det Palladium for Folkets Ret, kaldet Charta Magna, og senere bragte Amerikanerne Uafhængighed. Dette var det højeste Karaktertræk hos Columbus og mange andre berømte Mænd, hvis Bestræbelser man latterliggjorde, indtil de bleve kronede med Held og Lykke, hvorved de ogsaa ere blevne verdensberømte. Men det kronende Højdepunkt af moralsk Modighed findes dog hos Verdens Frelser, da han i Gethsemane Have udbrød i Bøn med disse Ord: „Min Fader, er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaa fra mig, uden at jeg skal drikke den, da ske Din Villie!" Apostlene viste ligeledes denne Frimodighed i en høj Grad fra den Dag, den Helligaand kom over dem ved Pinsefesten, gennem alle deres Foretagender i Embedets Forvaltning; ja, de gik med Urokkelighed Døden i Møde, og tilsidst ofrede Livet for Herrens og Sandhedens Sag.

I vor Tid findes der maaske intet tydeligere Eksempel paa denne Overbevisningens Frimodighed end man ser udvist i Liv og Vandel af det af Verden foragtede Folk, der kaldte sig de Sidste-Dages Hellige, og hvis Historie er en næsten uafbrudt Række af Eksempler paa Opofrelser af alt, hvad der er kært, set fra det verdslige Synspunkt, alene for at fuldbyrde, hvad de tro at være dem en af Gud paalagt Mission til Frelse.

For det første behøves der en ikke ringe Grad af Frimodighed til at annamme de Principper, der læres af dette Folk, efterdi man i de fleste Tilfælde udsætter sig for at blive afskaaren fra kæreste Slægt og Venner her paa Jorden; ligesom Frelseren sagde: „Thi jeg er kommen

at tvistiggøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod sin Mands Moder. Og en Mands Husholdning skulle være hans Fjender." Hundreder af Hellige i den europæiske Mission have erfaret Sandheden af disse Ord ved at gennemgaa haarde Prøver; og uagtet Evangeliets Indflydelse paa deres Hjærter forøger den Kærlighed for deres Slægtninge, der er saa almindelig blandt Menneskene, trøste de sig dog under de mest prøvende Omstændigheder ved Tanken om, at de maaske engang ville blive Redskaber i Herrens Haand til at bringe Frelse til dem af deres egen Slægt, der nu med Iver modsætte sig Evangeliet.

Som et Folk ere de Sidste-Dages Hellige bekendt for at besidde dette utæmmelige Mod i høj Grad, hvilket ogsaa viser sig deri, at kun saadanne, som drives deraf, vove at imødegaa Verdens Haan og Spot, der altid medfølger Lydighed mod Evangeliet. Mange af dem, som annamme Sandheden i Hjærtet, undslaa sig af Mangel paa tilstrækkelig Frimodighed for, at underkaste sig Evangeliets Ordinanser og forene sig med et forhadt og forfulgt Folk.

Det er denne Egenskab, der, formedelst den forjættede Helligaands Inspiration har opmuntret de Hellige til at udholde alle de Fornærmelser og Beskæmmelser, der er bleven udøst over dem af Fanatikere, hvis religiøse Lærdomme ikke taale Undersøgelse under Kristi Læres gennemtrængende Kastelys. Intet Folk kunde uden saadant Mod staa urokkelige i Troen under Uddrivelse, Pøbelvold, Mord, Trængsel og Forhaanelse, saasom dette Folk har maattet gennemgaa, og om de ikke vare blevne understøttede af den Helligaand, der gav deres Sjæle Haab og Trøst, maatte de have bukket under for Overmagten og svigtet Troen. Evangeliets Principper ere i og for sig særdeles egnede til at udvikle denne Egenskab hos dem, der annamme det, og skikke dem til at bestaa mod alle Fjendens Pile.

Den Frimodighed, de Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen ved at forlade deres behagelige Hjem, deres Hustru og Børn, Jorder og Ejendomme, Værksteder eller gode Forretninger, og vandre som Fremmed ud i Verden 2 eller 3 Aar paa egen Bekostning og imødegaa Foragt og Haan, finder ikke sit Sidestykke i den nyere Tid, og kan kun stilles i Lighed med Kristi Apostles ædle Eksempel i fordums Dage.

Medmindre denne høje Frimodighed er dyrket og udviklet ved den Helligaands Inspiration, vil ingen være i Stand til at overvinde Kødets Lyster og Begærligheder og modstaa den Ondes List og Tillokkelser, samt gennemgaa de luttrende Prøver, der uden Tvivl ere nødvendige for at berede os for en Plads i Guds celestiale Rige.

Mennesket er af guddommelig Oprindelse og fremviser sin guddommelige Natur mest, naar han under den Helligaands Ledelse bestræber sig paa at aflægge den Egenkærlighed, der gennem mange Generationer er

bleven forplantet i ham som en Arv, og naar han nærmer sig den Ideal, Frelseren udtalte i følgende Ord: „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen.“ A. W.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Zion ankom her den 16de Marts: Ældste John Persson fra Payson, Utah, og Ældste N. P. Nielson, Pocatello, Idaho; vi byde dem hjærtelig velkomne til deres Fædreland.

Ældste John Persson beskikkes til at arbejde i Skaane Konference og Ældste N. P. Nielson til at arbejde i Kristiania Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

XVI. Kapitel.

Troen og Vantroen sammenlignede.

Troen og Videnskaben i Samklang. — Nødvendighed for Religion i Samfundslivet. — Evangeliet som Grundvold for sand Civilisation. — Slutning.

Vi gentage, at der er ingen Strid mellem Filosofi og Tro. Omendskøndt der kunde synes at være Opposition mellem dem nu, vil dog alt ende i fuldkommen Harmoni. Evangeliet ikke alene indbefatter, men forklarer al Filosofi. Videnskabens Stjerne skinner sandt nok meget smukt i sin egen Sfære, men dens Lys er dog kun laant, og dens Straaler synes matte og forsvinde for Retfærdighedens herlige Sol.

Saa ofte som denne Sammenligning er anvendt, er Resultatet altid det samme — Solen overskinner Stjernen. Astronomien har prøvet det. Da Copernicus eksploderede det gamle ptolomæiske System, proklamerede Mænd i deres pralende Visdom, at Bibelen ogsaa var eksploderet. Men Stjerneskaberen sejrede over Stjernekiggerne.

Evangeliet kan passende lignes ved et smukt Palads, som Bygmesteren dybt og fast grundfæstede paa en Klippe, og falsk Religion ved en Bygning af god Udseende, men bygget paa Sand, hvilken, naar Vandfloden kommer, og Uvejret slaar imod, falder og er uoprettelig ødelagt. Falsk Religion taaler ikke Undersøgelse; men Evangeliet, uagtet det bliver underkastet de haardeste Prøver, Videnskaben kan opfinde, viser kun mere tydeligt dets Skønhed og Fasthed. Astronomien, i Steden for at underminere den evangeliske Sandheds prægtige Tempel, har bragt de berømteste Astronomer til at istemme med Herschel: „Den vantro Astronom er gal.“

Geologien har prøvet det. Den kom frem pralende af sine Opdagelser og erklærede, at den havde trængt sig ind i Stenene og dybt ned i Jordens Skød, og havde fundet Bibelens Lærdomme modbevist af de præadamitiske Stenlag, og havde saaledes læst dens Gravskrift, der af Naturen selv var dybt graveret i de faste Stene. Men nu indrømmer Geologen, at vi ingen Regel har for geologisk Tidsregning. Vi finde, at vi ikke ere saa langt borte fra Oldtidens Uvidenhed, som vi havde tænkt os at være. Set fra Geologiens Synspunkt er Begyndelsen til den menneskelige Race endnu i Sigte. De mest lærde Geologer indrømme, at Menneskeracens hele Alder er ikke af Nødvendighed højere, end den mosaiske Historie derom beretter.

Anatomien har prøvet det. Ved enhver af den nyere Tids Videnskabers Anvendelse er ethvert Ben, og enhver Muskle og Sene bleven undersøgt, men dog har ingen opdaget den menneskelige Sjæls hemmelige Udspring. Synsevnen, Aarsagen til Musklernes Bevægelse, Livets Udspring, have undgaaet Menneskets Forsken. Disse Hemmeligheder tilhøre ham, hvis Ophav er uden Begyndelse, og hvis Veje ere usporlige. Mennesket formaar ikke med al sin Lærdom og Kløgt at løse dets egen Tilværelses Opgaver.

Saaledes er det med alle andre Videnskaber. Mangen voldsom Orkan har udtømt sin Magt paa dette Livsens Træ, men har kun haft til Følge, at Træet har slaaet sine Rødder dybere. Den Dag nærmer sig, da Videnskabsmænd ville være blandt de ivrigste til at erkende Guds Autoritet. Allerede er dette for en stor Del Tilfældet. En for dette Kapitel alt for lang Navneliste af Verdens berømteste Videnskabsmænd, hvilke uagtet deres Kundskab dog viste den største Ærbødighed for Guds hellige Navn, kunde her anføres. Jesus var paa det for ham mest passende Sted, da han var iblandt de lærde, og de vise Mænd fra Østen vare aldrig mere vise, end da de bragte deres fyrstelige Gaver til ham.

Hvis det Væsen, der skabte Mennesket, ikke har haft saa megen Erkendelse for ham som at aabenbare ham sin Villie, da er han til ingen Nytte for Mennesket; da ere de blodige Krige, der drukne Nationer i Sorg og Elendighed, kun som dyrisk Kævleri, alt for intetsigende for at tiltrække Skaberens Opmærksomhed; disse Drømme om moralsk Renhed, disse Attraaer efter et ædlere Liv; disse Haab om Uforkrænkelighed, disse Bønner til den himmelske Fader, den Paastand, at vi ere af en højere Natur end Hesten, Hunden og andre Dyr, ere da alle elendige Fejltagelser. Hvis ikke der er nogen Maade, hvorpaa Menneskene kunne erholde Aabenbaring fra Gud, hvor meget bedre ere vi da end Dyrene? Naar vi have forkastet Aabenbaring, opgivet Haabet om Udødelighed, frasagt os alle vore moralske og religiøse Forpligtelser og afslaaet Frelserens Ledelse, hvad frelsende Magt have vi da tilbage, som kan forhindre Samfundets Fald og Ødelæggelse.

Dersom Menneskene skulde blive overbeviste om, at de kun ere Dyr, og at Gud ikke tager Hensyn til deres Handlinger, vilde nogens Gods da være i Sikkerhed? Vilde nogens Liv og Levned være helligt? Hvem vilde være i Sikkerhed for alle de uforhindrede Voldsgerninger, der vilde blive en Følge af de mange Lidenskaber, der finde sig Plads i Menneskenes Hjærter? Naar Kristus som et guddommeligt Væsen, eller som et Menneske med guddommelig Myndighed udslettes i den populære Tro, hvorledes vil Tilstanden da blive? Hvem skal da trøste den Sjæl, som sørger? Hvem skal forsikre os, at Dyden vil blive belønnet, eller at der er nogen Dyd? Hvem skal tilskynde nogen til Broderkærlighed, eller bevæge Mennesket til Godgørenhed? Hvem vilde da bestræbe sig paa at løfte Verden ud af dens dyriske Fordærvelse?

Ingen alvorlig Jagttager vil nægte, at hvad godt, der er i vor Civilisation, er Frugten af Evangeliet. Al Sandhed hører til Evangeliet, og følgelig alt godt, der kommer fra al Videnskab, regnes med som Frugterne af Evangeliet. Det som beskytter os ved Dag og ved Nat — de Boliger, hvori vi bo, vore Klæder, enhver Anstalt for Aandelivets, Samfundets og Moralens Uddannelse — alle disse ere Følgerne af Aabenbarelse fra Gud. Tro paa Gud er det virkelige Udspring af alt, hvad der er ønskeligt ved vor Civilisation, og denne er i Dag Verdens Prydelse. Menneskeheden har naaet sin højeste Rigdom, sit ædleste Maal, og mest ophøjede Trin af Excellence ved en saadan Tros Indflydelse.

Og nu fortæller den vantroende os i al Blidhed, at Evangeliet kun er et Sagn, og at det gamle Testamente — der staar i Forhold til det nye og til alle andre guddommelige Optegnelser, som Knoppen til Blomsten, og som Straaet til Akset — er blot en stor Hob af Taabeligheder, som af ingen gyldig Grund kan have Krav paa vor Tiltro. Han vil indprænte i os, at alt, hvad der i denne Verden er værd at leve for, de højeste Formaal for Menneskets Fremadskriden i Renhed og Magt, har sit Udspring i en opdigtet Løgn, et ugrundet Sagn, et listigt Opspind. Han fortæller os i sit kunstige Sprog, at formedelst et forbausende Bedrageri ere Menneskene blevne lært at gøre godt, deres Hjærter luttrede fra Lidenskab og fyldt med Kærlighed for deres Medmennesker, tilskyndede til Heltemod, inspirerede til at ofre Liv og Gods for alles Bedste, og uddannede til en Civilisation, der er umaalelig højere end alt, hvad den menneskelige Natur med ingen anden Hjælp end menneskelig Fornuft og falsk Religion kunde forestille sig.

Vi ville nu spørge ethvert fornuftigt Menneske, hvad de synes om dette. Hvem ere de lettroende — dem, der tro paa en guddommelig Magt og Personlighed, fra hvem disse ophøjede Principper og disse rene og opløftende Motiver ere forplantede til Menneskenes Hjærter — eller dem, som tro, at Løgn og Bedrageri er Aarsag til disse Vidundere?

Blandt alle lettroende Daarer, som leve i vor Tid, er vist ingen

saa ynkværdige som dem, der, i en saa oplyst Civilisation som vor, alvorligen tale om Evangeliet som et Sagn, og dets Ophav som et Bedrageri.

Kære Læser, hvis Du har læst denne Afhandling med Eftertanke og Forsigtighed, vil Du vist kunne forstaa, hvor nøjagtigt vi have undersøgt de forskellige Modsigelser til vor Religion, og hvorledes vi tilfulde have besvaret dem. I de sidste fem og tyve Aar har den menneskelige Forstand gjort Fremskridt, for hvilke endog Videnskabsmænd studse med Beundring. Stillinger, som Videnskaberne i den forrige Slægt tænkte sig uindtagelige, ere tilintetgjorde af en Storm af nye Ideer. Opdagelsernes Sollys har nedsmeltet mangt et Isbjærg af Fordomme og opløst mangen en aandelig Taage. Sandt nok er der endnu foran os „tykke Sky-Banker, der begrænse Horizonten, og højere Alpebjærge af Tanker, der endnu ere uoverstegne." Men Troen gennemtrænger Sløret, og ser det herlige forjættede Land — Menneskeslægtens Arv. Endog for saadanne, som ikke have Tro derpaa, er Sandhedens Sejer over menneskelige Paafund et Pant paa, at den engang vil blive Hersker. Naar Menneskene komme til at forstaa, hvad der er det sande Evangelium, og hvad der er sand Videnskab, da vil der ikke være Strid, men salig Fred formedelst gensidig Erkendelse og Forstaaelse. Lader os derfor være rolige, og ærbødigen vente paa, at Gud selv vil forsvare sine egne evige Sandheder.

Se! Dagen bryder — Mørket vige maa —
Alt glødes Himlen højt af Solens Skær;
Bjærgtoppe i dets Genskin stolte staa —
Endnu er Dalen mørk — men Lyset nær.

Daab for de døde.

Det er ikke at undres over, at Lærdommen om Daab for de døde, hvilken praktiseres af de Sidste-Dages Hellige, skulde møde Modstand hos dem, der befatte sig med at udsprede den nyere Tids Kristendoms Opfattelse af bibelske Lærdomme, thi den støder haardt an paa selve Roden af de kætteriske Læresætninger, til hvilke de klynge sig med al deres Kraft.

Dersom Menneskets evige Skæbne var afgjort paa Dødstimen, da er Trosprincippet om Daab for de døde — og om deres Frelse, som ere hensovne uden at have haft Lejlighed her i Livet til at høre og annamme det rene og frelsende Kristi Evangelium — falsk, og som saadant let omstødeligt. Men om dette Princip derimod er sandt, da er den saa almindelig udbredte sekteriske Teori falsk, og Verden er for mange

Aarhundreder bleven bedragen af Mænd, der udgive sig for at være Frelserens Tjenere. Læren om Daab for de døde er ikke afhængig af — og heller ikke udgaar fra — det Spørgsmaal, Paulus gav Korinthierne: „Hvad monne de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de døde?" (1. Kor. 15, 29.)

Dette Skriftsted er meget tydeligt for enhver, der læser det, som det er skrevet, uden Partiskhed mod nogen som helst Teori. Men de Sidste-Dages Hellige henføre dertil blot for at overbevise Bibeltroende om, at Læren desangaaende, som blev aabenbaret til Profeten Joseph Smith for mer end 60 Aar siden, var Apostlen Paulus og de Hellige i Korinth vel bekendt med for henimod nitten Aarhundreder siden, og det er en bibelsk Lærdom. Men læg Mærke til de dristige Forsøg, der af „kristelige" Fortolkere gøres paa at berøve dette Skriftsted sin aabenlyse Betydning, fordi det er i absolut Modstrid med deres Orthodoksi. „Den rette Udlæggelse", som de kalde deres dunkle Frembringelse, er en Taagesky af Daarskab, som ses af følgende: „Kristne bleve døbte ind i Troen paa de dødes Opstandelse, og derved vare de for de døde en Borgen paa, at disse skulde opstaa."

Hvorledes kunde de være „Borgen for de døde" paa anden Maade, end den at være døbt for eller at udrette noget for dem? At tro paa Opstandelsen gør ikke en Mand eller Kvinde Borgen for nogen eller noget. Den Paastand, at det græske Udtryk: »hyper ton nekron«, der betyder „for de døde" (1. Kor. 15, 25.), har Hensyn til „alle de døde", er slet ikke støttet af den gramatiske Brug af den bestemte Artikel i det nye Testamente. De, som studere Bibelens Sprog, vide, at Artikelen ofte bruges til at betegne en hel Klasse, men hvis det i Teksten bliver udtydet efter den Regel, er Klassen, der hentydes til, ikke „alle døde", men alle de døde for hvem Daab var bleven udført. Sagen forholder sig saaledes: Hvis der ingen Opstandelse er for de døde, hvorfor udføres der da Daab for nogen af dem?

At der ved Prepositionen „huper" er udtrykt Substitution, det vil sige „for" eller „i Steden for" ses tydeligt i Gal. 3, 13. og paa mange andre Steder, hvor en lignende Betydning forekommer. Det er den selv samme Maade, hvorpaa det nye Testamentes Skribenter udtrykke Ideen om, at „Kristus gav sig selv for os", og hvis Daaben, som omtales, ikke er „for", eller „i Steden for" de døde, da er heller ikke Kristi Forsoning „for" os og dem.

Et andet Forsøg, der gøres paa at fordunkle Ordet Betydning, er den Forvridning af Ord, der kunde faa Pauli Udtryk: „de døde", til i dette Tilfælde kun at mene de hensovnes Legemer. Udtrykket, „de døde", er brugt mangfoldige Gange i Skriften i Mening af de hedengangne, det vil sige Folk, som have levet her, og ere bortgangne til en anden Tilværelse. Paulus siger i det ovenanførte Kapitel, at „Kristus døde for vore Synder." Petrus siger, at Evangeliet blev „forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Pet. 4, 6.) Han taler ogsaa om ham, som er rede til at dømme de levende og døde. Vil han da dømme deres Legemer i Gravene?

Johannes saa „de døde, smaa og store, staaende for Gud „for at dømmes. (Aab. 20, 12.) Vare disse kun Legemer i Graven?

Hvad man kalder ubibelsk Praksis, er særdeles bibelsk, naar Skriften ikke bliver berøvet dens Tydelighed; og Daaben for de døde i Kristi Kirke baade i forrige Dage og i de sidste Dage er ikke for nogle forestillede legemløse Aander, men for virkelige Fornuftvæsener, der en Gang vare dødelige, men som i Opstandelsen ville være de samme Væsener, men udødelige, med Legemet og Sjælen genforenet og levendegjort ved Kristus, som ogsaa selv var oprejst fra de døde formedelst Guds Magt.

At de, der døde uden at faa Kundskab om Evangeliet, kunne høre det i den næste Tilværelse, og at deres levende Slægtninge og Venner kunne have saadanne Ordinanser udført for dem her, som ere nødvendige og tilhøre denne Sfære, og som ikke kunne udføres, hvor de nu opholde sig, er en Lære, der fylder Sjælen med fuldkommen Tilfredshed, og er en Glæde og Trøst til enhver, som annammer den. Den evige Faders Retfærdighed, Naade og Storhed er deri bevisliggjort paa saa tydelig en Maade, at enhver som ikke er fordomsfuld, indskrænket og fordunklet maa føle sig tilskyndet til at prise og herliggøre Skaberen og Forløseren i al Evighed. (Deseret News.)

Vort kære Hjem.

(Af M. i Juvenal Instructor, oversat.)

Skøndt prægtige Sale og Fester man ser —
Er Hjemmet en Hytte, er den os dog kær.
De himmelske Glæder man nød i sit Hjem,
Forgæves hos Fremmede søger man dem.

Jeg paaskønnede aldrig Sandheden og Skønheden af disse Linier, førend jeg kom bort fra Hjemmet og vandrede blandt fremmede. Jeg erindrer godt den første Nat, jeg sov under fremmed Tag. Det var paa et godt Hotel, og jeg havde al den Opvartning, jeg ønskede, men jeg følte mig ikke som hjemme, hvor min Moder boede, om jeg endog skulde have maattet sove paa Gulvet med en Sten for Hovedpude.

Et lyksaligt Hjem er den yndigste Plet paa Jorden — det er en Himmel. Jeg foretrækker et Hjem, hvori der bor en kærlig Hustru, hvis Stolthed bestaar i at holde sit Hjem i Orden, og hvis smilende Ansigt og Velkomstkys, efter mit Dagværk er endt, bortdriver selve Tanken om, hvor haardt mit Arbejde var. Giv mig det sludrende Pattebarn og en lille Flok rødmossede sunde Børn, og jeg vil med min Hustru danne mig en „Himmel" her paa Jorden.

Kærlighed skulde være Hjemmets Grundvold; ja uden Kærlighed kan det ikke kaldes et Hjem. Fader, Moder og Børn burde være saa enige som Treenigheden selv. Ufred burde aldrig tillades at træde ind, thi om den først kommer ind en Gang, er det næsten sikkert, at den vil komme igen. Nogen skal have sagt: „Naar Fattigdom træder ind ad Døren, flyver Kærligheden ud af Vinduet. Dette Udtryk burde aldrig anvendes,

thi det er usandt og fordærveligt. Sand Kærlighed har aldrig veget for Fattigdom. Sand Kærlighed vil imødegaa de haardeste Prøver, endog Døden.

Rigdom gør ikke Hjemmet lyksaligt; det er Kærlighed, som alene kan gøre det, og den kan ikke købes for Penge. Den er en Gave af Herren; et Tryllemiddel fra Himlen, der helliger Beboerne i et lyksaligt Hjem.

Hjemmet er ej blot Rum og Tag
Men Stedet, hvor Hjerter sig fryde,
Hvor vi med Vennesmil Dag for Dag
Kan gensidig Kærlighed nyde.

Mere end Væggge med gylden Pragt —
Med flot Møbelment og andet —
Saligt det Hjem, hvor i Uskylds Dragt
Ren Kærlighed findes, ublandet.

Koldt er det Sted, hvor Du ej er mødt.
Af Kære med Hjerter bløde;
Hjemmet er sødt — og ikkun sødt
Hvor de, som vi elske, os møde.

„Mænd, elsker Eders Hustruer," er Apostlenes Formaning. Dette er den bedste Belønning nogen Mand kan give sin Hustru. For denne vil hun stræbe fra tidlig Morgen til sent om Aftenen; og dog hvor mange Hustruer ere ikke berøvede denne lille Belønning!

For nogle Aar siden opholdt jeg mig hos en Familie, hvor Hustruen var en af de bedste Husholdere jeg nogensteds har fundet. Hun holdt sig selv og Hjemmet saa smukt som et Vokskabinet, og hendes Madlavning var fortræffelig god. Dog hørte jeg aldrig, i de 7 Maaneder jeg opholdt mig der, hendes Mand tale et eneste Ord af Ros angaaende hendes utrættelige Bestræbelser paa at gøre Hjemmet saa behageligt som muligt. Naar jeg sommetider vilde lade et Ord af Kompliment falde fra mine Læber, vilde et paaskønneligt Smil straks vise sig paa hendes Mund i Betydning af, at hun var vel tilfreds med en saadan Belønning for hendes Arbejde. Mange gode Hustruer ere ligesom gode Profeter, ikke paaskønnede medens de ere i Live; men naar de ere døde, begynde deres Mænd at forstaa deres Værd og smykke deres hellige Gravsteder. O, hvor meget mere ophøjende og saliggørende vilde ikke vor Omgang med hinanden her i Livet være, enten som Ægtefæller, Slægtninge eller Venner, om vi vilde paaskønne hinandens gode Egenskaber og lægge mindre Vægt paa hinandens Fejl!

Indhold.

København.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).